

Aforismes de quarantena

La vida és un mar d'instants que gaudim amb distinta intensitat.

Vivim ignorant el present laboriós, imaginant i gaudint *a priori* els plans de futur que són els que aporten sentit a la nostra existència i reben una gran transcendència per a nosaltres. Havent encetat aquest confinament se'ns va obrir un buit emocional perquè ens vam trobar incapaços de realitzar plans a llarg termini i en conseqüència, ens vàrem sentir obligats a gaudir del present. A dia d'avui, valorem aquelles coses a les que fa menys d'una setmana atorgàvem una importància insignificant.

La literatura sempre ha estat reflex de les circumstàncies escomeses. Ara surt la pregunta: qui immortalitzarà els successos actuals i els que encara queden per vindre? Antonio Machado va estar destinat a immortalitzar en la seva poesia, la temible circumstància que tenia lloc a Espanya en el 98. A dia d'avui, tenim una gran varietat d'autors que, dins de la seva perspectiva, expressaven la situació que vivien, a la *maniera* en la que la percebien. Han arribat a nosaltres i tot i el pas del temps continuen provocant en nosaltres les mateixes emocions, perquè així és la literatura, un fet ahistòric que perdura en el temps i mai deixarà d'incitar la sortida dels sentiments. Així doncs, emprem la literatura per expressar, amb l'art de la paraula, idees que romanen dins la nostra ment i que necessiten ineludiblement un ordre. També l'emprem per a esvaïr-nos de la realitat i ser-hi en un lloc que té cabuda en el nostre pensament.

Vam encetar el confinament un 15 de març gelat i fútil. Cadascú va interpretar la situació de diverses maneres, jo per contra vaig decidir que iniciaria una petita metamorfosi per convertir-me en una persona estoica. Volia mantenir-me ferma davant les adversitats que pogueren succeir, potser el confinament marcaria un abans i un després en la meva forma de ser. I com a persona escèptica que també soc, vaig dubtar i vaig encertar. La persona que va començar el confinament no seria la mateixa que posteriorment el finalitzaria. La filosofia, el món clàssic i una combinació amb obres literàries foren els elements que de manera indirecta van començar a originar en mi un interès d'escriure les meves vivències amb un goig embriagador. Qui em diria que l'art d'escriure faria la quarantena més amena?

Fou aquell l'inici d'un confinament agre dolç, agre al principi, dolç a l'acabament, ja que vaig descobrir un món nou de perspectives de manera que la pandèmia, que assolía la societat, anava transcorrent. Els *m&m's* de manera paral·lela van conformar un hàbit rutinari que complementava la meva afició per l'escriptura. Joan Fuster emprava el *vodka* i el tabac.

En aquest punt, em dispose a exposar la meva versió dels fets, de manera inèdita i autèntica. Des de la meva perspectiva i experiència, sense pretexts. L'estructura d'aquest diari, no és de caire normal, cada capítol correspon a una reflexió que no es troba subjecta a cap línia temàtica en la qual avancen els fets. Em considere una dona jove i molt primerenca en casos d'aquesta transcendència, així doncs voldria mostrar una versió actual i subjectiva del que fou per a mi la pandèmia el COVID-19.

24 de març, 2020 - Origen

Soc una jove estudiant provinent d'una població menuda. Una breu introducció per a endinsar-se de manera còmoda i senzilla a la meua pell i experiència. L'ordre de la meua vida és de caire normal, no obstant vaig ser de les últimes persones en ser conscient de l'atroç situació que se'n venia. Els mitjans de comunicació exposaven fets llunyans i el govern es mantenia immòbil davant l'incident que de manera prudent i sigil·losa anava apropant-se amb una gran vilesa. Quan va calar tant fons, ja era tard. Es va desencadenar l'estat d'alarma i va provocar un gran desordre entre la societat.

L'origen d'aquest desajust es remunta a fa quasi tres mesos, al mes de desembre. No vam veure la gravetat de l'assumpte ja que es trobava a milers de quilòmetres de nosaltres. Un nociu i maligne virus, científicament batejat com COVID-19, es va embarcar des de la Xina, país d'on va sorgir el primer brot, fins a bastar quasi tot el terreny global. Ho va fer amb una rapidesa inaudita que no ens va permetre reaccionar a temps. Encara que alguns països van tenir dos mesos per a previndre la propagació, la ingenuïtat i la falsa seguretat ens va cegar. Des d'aleshores, la gent sense un mínim de coneixement, va seguir viatjant i mantenint els hàbits rutinaris. D'altra banda, és cert que els mitjans no informaven de la transcendència de l'assumpte. Els infants no van cessar la seua activitat educativa, ni tampoc els treballadors. Vam deixar que la COVID-19 s'estenguera al seu gust.

Inicialment, fa dos mesos, sembla que primer brot va sorgir a Wuhan. Afecta amb més agressivitat als vulnerables, gent major i gent amb problemes de salut, i de manera menys violenta als joves. La xifra és espantosa, a Espanya els infectats van anar augmentant a mitjans del 25 de febrer. El 31 de desembre es van detectar els primers casos. Sembla que aquest virus desconegut que ara assetja durament la societat va actuar com a efecte papallona. Suposadament, tot va començar amb un cas a Wuhan, ben allunyat de la resta de països. Ràpidament, aquest petit aleteig de COVID-19 es va estendre per quasi tot el terreny global i va desencadenar conseqüències inesperades i desmoralitzadores. La rapidesa amb la que va ocupar els territoris espanyols i estrangers fou sorprenent.

Espanya declarà l'Estat d'Alarma el dia 15 de març. El confinament va tenir un inici agre dolç, no sabíem ben bé on s'endinsàvem, quan de temps perduraria, quines conseqüències socials i psicològiques deixaria. Era un misteri que només podíem resoldre nosaltres. Una cosa era segura: marcaria un abans i un després en la història de la humanitat, una petjada d'una gran duresa.

31 de març, 2020 - *ἀγάπη*

Els dies transcorren de manera consecutiva, així com el nombre de contagiats que successivament augmenta a Espanya. Sembla mentida que fa menys d'un mes estàvem sortint de viatge, un sopar amb amics i ideant futurs propòsits amb una il·lusió embriagadora. A dia d'avui, aquests plans sembla que romandran dins dels nostres pensaments o bé deuran extraviar-se i ser oblidats. A mesura que passen els dies, el sentiment d'impotència s'agreuja a dins meu. Diàriament rememore els versos de Serrat.

Aprofitar-lo o que passe de llarg, depèn en part de tu, hui pot ser un gran dia, impossible de recuperar, un exemplar únic.

A dia d'avui, em sembla que ha passat una eternitat. Els estudiants comencem ha plantejar-se com finalitzarem el curs, l'economia encapçala una lluita que necessita resistència, augmenten els treballadors que ocupen una gran part de la desocupació i la pandèmia demana resiliència. Encara no visualitzem una data que indique un principi de llibertat. El turisme ha caigut enormement. Els científics treballen sense descans en una recerca d'una vacuna que erradique aquest maleït virus. D'altra banda, existeix una perspectiva positiva, hi ha gent que ha suportat la malaltia i ara es troba fora de perill. Ancians que tot i les adversitats han sigut capaços de mantenir-se fermes i amb nosaltres.

Ana Belén, una cantant de renom, ha pujat un videoclip de la seva famosa cançó *ἀγάπη μου* (agapimú) per proporcionar una esperança musical. Aquest títol és interessant. Plató emprava el terme (agapi) per simbolitzar l'amor universal o l'amor a la humanitat, alguna cosa així com la filantropia. Aquest terme grec podríem associar-lo indistintament a l'actualitat. Aquesta pandèmia requereix d'una resiliència i una lluita constant en conjunt. A dia d'avui, hem de mantenir-nos fermes i proporcionar l'ajuda que siga necessària, per que aquesta unió no siga en va.

Un dia més és un dia menys, com se sol dir, però si aquests dies de confinament són indefinits, només s'acumulen. Avui he tingut la sort de poder parlar amb la meva cosina que malauradament no viu a la mateixa població que jo i com a conseqüència ens veiem menys. M'ha explicat la gran tasca que ha realitzat com a suport als centres mèdics. Ella disposa d'una impressora d'aquestes 3D i gràcies a ella ara els centres mèdics de la seva localitat disposen de més mascaretes per protegir-se i evitar que el nombre de contagiats augmente. Així doncs, hem d'afrontar la gran depressió que s'està apropant sigil·losament i que comportarà una gran quantitat de situacions d'incertesa.

Hemos de ser juncos como dice el dúo dinámico.

Enunciava un home durant un episodi de "Diaris de la quarantena", programa emès per la televisió espanyola. Sent realistes, podríem afirmar que la mítica cançó "Resistiré" està agafant més significat actualment que quan va sortir.

14 d'abril, 2020 – L'anhel de llibertat

Kant deia que la intel·ligència d'un individu es mesura per la quantitat de incerteses que és capaç de suportar. Així doncs, aquesta gran incertesa que estem vivint determinarà la intel·ligència d'uns i l'estupidesa d'altres. Els que no aconsegueixen combatre-la, surten de les seves cases direcció la platja, com si fos qualsevol altre dia normal. Els que aconsegueixen combatre-la són aquells que diàriament aplaudeixen a les vuit de la vesprada, amb la finalitat d'elogiar aquella gent que compleix amb les seves obligacions, als sanitaris i altres persones que treballen a diari per poder arribar a un final pròsper.

A dia d'avui, ens trobem apunt d'acomplir un mes de confinament. Qui ho diria? Aquell confinament que només perduraria dues setmanes... És estrany, encara no estic acostumada a aquest ritme de vida. Trobe a faltar una rutina.

Quan fa uns anys cursava l'assignatura d'història, cada conflicte estava conformat per tres etapes: La primera tractava l'inici i les causes d'un enfrontament; la segona podia abastar diverses pàgines i tenia lloc la intensa lluita, (encara que al llibre ocupava set o vuit meres pàgines, el sentiment empíric i racional potser abastava anys); L'última etapa desenvolupava el final, l'armistici, el desenllaç. Si conformem una al·legoria amb aquestes tres etapes, trobem un inici que no resulta nítid. Existeixen conviccions de que va sorgir inicialment a la Xina, altres que discrepen. Ens trobem ara mateix a la segona etapa, franquejant una guerra que, sense armes ni bombardejos, ens destrueix per dins. Hem perdut un nombre elevat de persones degut a aquest virus. De l'última etapa no podem percebre ni la seva arribada. L'anomenada "desescalada" encara no té data, encara que les conseqüències ja les estem vivint. No obstant, hem de sentir-nos afortunats ja que posem una sanitat pública que, tot i que desbordada, no li tanca les portes a ningú.

24 d'abril, 2020 – Cròniques d'actualitat

Ahir vaig visualitzar la pel·lícula de "En l'ull de la tempesta". Resulta interessant que la OMS haja designat la situació actual com *l'ull de la tempesta*. Al final de la notícia, Hans Kluge, director regional de la OMS, ha explicat la realitat de la situació en la que ens trobem;

Finalment, el comportament de cadascú de nosaltres determinarà el comportament del virus. Això requerirà perseverança i paciència, no hi ha una via ràpida a la normalitat. Ens trobem a l'ull de la tempesta. Podem detenir el virus quan implementem mesures comprovades, garantint que puguem identificar, aïllar i provar tots els casos sospitosos, posar en quarantena i controlar la salut de tots els contactes propers; brindar atenció als que ho necessiten; i garantir el distanciament físic si cal.

Avui és un dia trist. No hi ha famílies ni amics que s'ajunten per dinar. No hi ha cap projecte que realitzar, no hi ha exàmens que preparar. L'avorriment ens envaeix. D'altra banda, el temps tampoc acompanya. Nosaltres estem trists o estancats i el temps també ho està. Des de que vam iniciar la quarantena, la pluja ens ha acompanyat la major part dels dies. Per mi, els dies són un continu *stand-by*, un mode d'espera o repòs. Suppose que als hospitals que mai cessen la seva activitat, envejarien la meva angúnia i la meva fatiga conseqüència de l'avorriment.

Les notícies sobre la pandèmia s'acumulen, s'acceleren. D'una banda, tenim un succés realment nou. Aquest passat 17 d'abril, han retornat després de 200 llargs dies a l'espai tres cosmonautes. Així doncs, deu haver sigut impactant per ells acomiadar-se de la Terra normal i rutinària, i que al tornar haja hagut un canvi dràstic anomenat COVID-19, que ha transformat la societat. Andrew Morgan, un dels cosmonautes, va publicar a *twitter* una reflexió curiosa.

Fa cinquanta anys, una crisi en l'espai va finalitzar amb la tornada fora de perill de la tripulació del Apolo 13. Ara, durant la tornada de la tripulació Soyuz MS-15, la crisi està en la terra.

Molts periòdics han descrit aquesta comparació com un paral·lel quasi irònic. Segons afirmen els cosmonautes, ells coneixien l'existència d'aquest contratemps que ha assolat la societat en molt poc temps, però des de la llunyania, els resultava difícil comprendre la vertadera situació.

Altre succés novament interessant és l'extraordinària recuperació que està tenint el planeta ja que ara el nostre impacte és mínim. A la Xina, l'aire independentment de la seva essencialitat, s'ha neutralitzat de substàncies tòxiques, ara és més natural i amb més qualitat que abans. Ací afortunadament, la contaminació atmosfèrica s'ha reduït quasi a zero. Amb una brevetat quasi inaudita, Espanya el 23 d'abril va aconseguir desfer-se del 75% del CO2 que a diari s'acumulava de manera *paulatina* en l'ambient.

A Venècia, quan es guanye la lluita amb la COVID-19 i el turisme siga pròsper, serà un dels llocs estivals més concorreguts. Els canals de la ciutat s'han tornat cristal·lins. Es pot apreciar amb claredat el fons, l'aigua és nítida.

20 de maig, 2020- Una reflexió efímera

Les portes cap a la nova normalitat deixen percebre un petit cop de llum. Ara tenim l'oportunitat de tornar a veure aquells amics i familiars que tant enyorem. No obstant, el nombre de persones que poden reunir-se és limitat, però amb aquestes mesures gaudim d'una mica més de llibertat. A dia d'avui, formem part de les províncies amb la sort de poder entrar a la fase 1, encara que ja desitgem estar a la fase 2.

Fa uns dies fou el meu aniversari. Vaig complir la majoria d'edat dins d'un món en crisi. Els meus amics van realitzar un curtmetratge que em va agradar immensament. Així doncs, en odissea sanitària i social, fou el més bonic que vaig veure en mesos. Sembla que els contagis i les defuncions descendeixen favorablement, encara que de manera gradual. D'altra banda, els centres educatius han confirmat la finalització del curs de manera virtual i no presencial.

Resulta irònic amb quina rapidesa ens vam introduir en aquest forat negre del qual no sabem la seva existència a llarg termini en la nostra societat, ni tampoc el seu *modus operandi* ja que diàriament sorgeixen nous símptomes i cap la possibilitat de que es torne més fort.

És tan curt l'amor i tan llarg l'oblit. – Pablo Neruda.

4 de juny, 2020 – Sapere aude

És en aquest moment en el que hem de reflexionar. Aquest just moment, entre el passat així com el coneixem, i el futur que potser molts no coneixeran, és el moment de prosperar.

Cervantes deia que un home ben preparat per a la lluita ja havia aconseguit mig triomf. Aleshores, estàvem nosaltres preparats per un conflicte d'aquesta transcendència? La meua resposta és que no. Vivíem sense atorgar importància als nostres actes, no obstant mai no haguérem imaginat com un assumpte amb tanta rapidesa haguera conformat un obstacle entre nosaltres i aquesta felicitat diària que molts volem aconseguir en petites quantitats. Aristòtil deia que el *τέλος* de la nostra vida era la recerca de la felicitat. Potser tenia raó. Potser vivíem en un estat de prepotència en el qual pensàvem que ens trobàvem preparats per qualsevol cosa. Però la realitat és que aquesta lluita no té cap armament ni bombardejos, aquesta lluita atempta contra el nostre pilar fonamental: la salut. I és molt pitjor que una guerra, ja que considere, que una guerra es pot paraitzar, detenir i no és necessari emprendre-la, ja que actualment ens considerem més racionals.

J.K Rowling en un dels seus llibres deia:

La felicitat pot trobar-se, fins i tot en els més obscurs moments, si som capaços, d'utilitzar bé la llum.

Hem d'utilitzar bé els nostres recursos, emprar-los de la manera més òptima. Cercar la felicitat en els moments més insòlits. Utilitzar com energia per continuar endavant aquells records que conformen allò més profund del nostre ésser. D'aquesta manera, els dies potser resultaran més lleugers. No obstant, no importen aquells cops que ens debilitem, Nietzsche diria que la tristesa serveix d'alentidor per a aquella voluntat de poder ferma.

El trànsit en el que ens trobem ens servirà, sens dubte, per no cometre els mateixos errors en el futur. D'altra banda, potser siga la inspiració per a molts artistes. Segurament es relataran els fets escamesos des de distintes perspectives, tal volta serà amb una obra pictòrica o amb una obra literària.

Sòfocles, gran poeta clàssic, va enunciar:

Només és durador allò que amb virtut s'aconsegueix.

El dur esforç que estem realitzant actualment donarà els seus fruits en un futur, esperem que proper.

Per a mi, el confinament, ha estat un descobriment en tots els àmbits. La filosofia, el món clàssic i obres literàries de caire modern han conformat els elements que han fet més suportable la quarantena. Al cap i a la fi, tal com deia Aristòtil, el *τέλος* de la societat és la recerca de la felicitat. Actualment, el nostre *τέλος* es sortir d'aquesta pandèmia i, potser, gaudir d'uns m&m's a la vora de la platja.

Marina Garcia Carbonell

2n Batxillerat

IES JAUME I